

Valmistelija: Erikoistutkija Sampo Pihlainen
Ilmastoratkaisujen yksikkö

17.3.2026 SYKE/2026/512

Eduskunnan valtiovarainvaliokunnan verojaosto

Julkinen

Viite: Verojaosto tiistai 17.03.2026 klo 10.30 / O 16/2026 vp / Asiantuntijapyyntö

Asia: O 16/2026 vp Ympäristöverotus

Suomen ympäristökeskuksen kirjallinen asiantuntijalausunto

Suomen ympäristökeskus (Syke) kiittää mahdollisuudesta lausua valtiovarainvaliokunnan verojaostolle ympäristöverotuksesta. Asiantuntijapyynnössä esitettiin toive näkemyksestämme ympäristöverotuksen kokonaisuudesta (pl. energia- ja liikenneverotus). Esitämme lausunnossa näkemyksemme siitä, mitä ympäristöverotuksen osalta pitäisi tehdä tulevaisuudessa ja mikä verokertymä ympäristöperusteisella verotuksella olisi saavutettavissa.

Ydinviestimme

- Ympäristöverotus on erittäin hyvin perusteltua verotusta, sillä se toteuttaa *'aiheuttaja maksaa'* -periaatetta
- Ympäristöverotuksella on mahdollista kerätä merkittävä verokertymä ja näin kohentaa julkistalouden tilaa
- Ympäristöverotuksen potentiaalinen systemaattiseen läpikäyntiin on varattava riittävä T&K-resurssi
- Potentiaalisia uusia ympäristöveroja ovat mm. seuraavat (karkeine verokertymäarvioineen jos saatavilla):
 - maankäytön muutosmaksu / luontohaittamaksu (kymmeniä miljoonia euroja)
 - lannoitevero (kymmeniä miljoonia euroja)
 - metsien ojitusvero
 - maaperän ja karjan ilmastopäästövero
 - metsätalouden verotukien karsiminen
 - ilmansaastevero (kymmeniä miljoonia euroja)
 - jätevesivero (kymmeniä miljoonia euroja)
 - torjunta-ainevero (kymmeniä miljoonia euroja)
 - vedenottovero (satoja miljoonia euroja)
 - maa-ainesvero (toistasataa miljoonaa euroa)
 - kaivosten sivuvirtojen vero ja kaivosjätevero
 - jätteenpolton verotus (kymmeniä miljoonia euroja)
 - sekajätteen verotus
 - jäteveron veropohjan laajentaminen

Ympäristöverotuksen perustelut

Ympäristöverotus tarjoaa paljon mahdollisuuksia ympäristönsuojelun sekä sosiaalisesti ja taloudellisesti reilun kestäväen kehityksen edistämiseen. Ympäristöverotuksen tyypillisimpänä tavoitteena on asettaa ympäristöhaittoille hinta, millä pyritään vähentämään tuotetun ympäristöhaitan määrää. Ympäristöhaittojen verotus on taloustieteellisesti hyvin perusteltua, sillä se pyrkii sisäistämään negatiiviset ulkoisvaikutukset päätöksentekoon. Ulkoisvaikutus tarkoittaa määritelmällisesti tuotannon tai kulutuksen tuottamaa positiivista tai negatiivista vaikutusta toiseen osapuoleen ilman, että tästä on sovittu tai suoritettu maksua. Negatiivinen ulkoisvaikutus on eräs markkinoiden epäonnistumisista ja tarkoittaa todellista vaikutusta, jota ei kuitenkaan huomioida päätöksenteossa. Ilman ulkoisvaikutukseen puuttumista yhteiskunta kärsii hyvinvointitappion. Haittaveron suuruudeksi (per yksikkö) tulee talusteorian mukaan asettaa yhden yksikön tuottamisen tai kuluttamisen aiheuttaman haitan taloudellinen arvo. Tällä tavoin ympäristöhaitat otetaan oikealla painolla huomioon tuotanto- ja kulutus päätöksiä tehdessä. Kun ympäristöä kuormittava toiminta tulee kalliimmaksi, ihmiset ja yritykset alkavat etsiä puhtaampia vaihtoehtoja. Haittoille voi syntyä hinta myös muiden ohjauskeinojen kuin veron kautta. Esimerkiksi EU:n päästökaupan kautta muodostuu hinta useista lähteistä tuleville hiilidioksidipäästöille.

Hyvinvointivaltion kehittämisen kannalta on oleellista se, miten verotus kehystetään yhteiskunnallisessa keskustelussa. Yhteisen ymmärryksen luominen ympäristöverotuksen mahdollisuuksista keskeisenä osana kansalaisten ja valtiovallan välistä yhteiskuntasopimusta tarjoaa keinoja rapautuvan luottamuksen ja lisääntyvien polarisaatioiden hallintaan. Tähän liittyy myös verotuksen uudelleenasetointi välineeksi, jonka yhtenä päätehtävänä on turvata ekologinen kestävyys Suomessa. Tässä ympäristöverot ovat erittäin hyödyllisiä, sillä niiden perustana on ympäristöhaittojen vähentäminen vero-ohjauksen keinoin. Veron kohdistaminen ympäristölle aiheutettuun haittaan noudattaa myös *'aiheuttaja maksaa'* -periaatetta. Lisäksi ympäristöverot tarjoavat mahdollisuuden kohentaa nykyistä julkistalouden tilaa.

Ympäristöverotuksen kehittämisen kannalta on tärkeää kartoittaa seuraavia seikkoja:

1. Mitä ympäristöhaittoja suomalaisesta tuotannosta ja kulutuksesta syntyy?
2. Mitkä ympäristöhaittoista ovat nykyään hinnoiteltuja, ja mitkä eivät?
3. Luoko nykyinen ympäristöverotus haittoille riittävän suuren hinnan?

Näihin kysymyksiin vastaaminen perinpohjaisesti vaatisi huomattavasti enemmän aikaa kuin lausunnon muotoiluun varattu viikko. Lisäksi on huomioitava, että aihepiiriin liittyy sekä lukuisia aitoja tietoukkoja että nykytilanteesta hyötyvien tahojen nykytilanteen säilyttämiseen vaikuttamista, jolla pyritään viivästyttämään tai estämään ympäristöverotuksen nykyistä tehokkaampaa käyttöä yhteiskuntapolitiikassa. *Syken keskeinen suositus on, että aihepiiriin perinpohjaiseen tarkasteluun varataan riittävä T&K-panostus.* Tarkastelu olisi tärkeää toteuttaa monitieteisesti sisältäen erityisesti taloustieteellisen ympäristöverotuksen vaikutusten arvioinnin. Tällöin ympäristöverotuksen potentiaali pystyttäisiin kartoittamaan riittävän perusteellisesti, myös ulkomaiden esimerkkejä paremmin hyödyntäen. Lisäksi osa nykyisestä potentiaalisten ympäristöverojen suomalaisesta tietopohjasta on jo melko iäkstä, joten päivitystarve on ilmeinen. Seuraavassa käymme läpi joitakin selkeimpiä konkreettisia kehittämiskohteita.

Ympäristöverotuksen konkreettisia kehittämisehdotuksia

Siinä missä erityisesti energiaverotuksessa on kasvihuonekaasupäästöille saatu suhteellisen kattava, korkea ja yritysten päätöksentekoon vaikuttava hinnoittelu, useille muille ympäristöhaitoille ei ole Suomessa asetettu mitään hintaa (Pihlainen ym. 2023). Tällaisia ovat mm. luontokato sekä ravinne-, kiintoaine- ja haitallisten aineiden kuormituksen haitat vesistöille. Tämän lisäksi kasvihuonekaasupäästöjen hinnoittelussa on vielä merkittäviä aukkoja erityisesti maankäyttösektorilla. Ympäristöverojen tematiikkaan kuuluvat myös sellaiset muun verotuksen yhteydessä säädetyt verotuet, jotka aiheuttavat ympäristöhaittaa.

Metsäkadosta syntyy Suomessa vuosittain merkittävästi hiilidioksidipäästöjä sekä luontokatoa. Petteri Orpon hallituksen ohjelmassa on mainittu maankäytön muutosmaksu, josta on tällä hallituskaudella tehty vaikutusarviointi. Maankäytön muutosmaksua valmistellut työryhmä arvioi loppuraportissaan, että maankäytön muutosmaksulla voitaisiin vähentää metsänraivausta, ja vähentää kasvihuonekaasupäästöjä (MMM 2024). Työryhmän ehdotuksessa maksuvelvollisuus seuraa metsän raivaamisesta. Maksun suuruudeksi ehdotetaan 5000 euroa hehtaarilta, riippumatta maaperätyypistä, puuston määrästä tai tulevasta maankäytöstä. Vaikka ohjauskeinon nimessä on sana 'maksu', työryhmä toteaa kyseessä olevan veroluonteinen maksu, koska siihen ei sisälly vastikkeellisuuselementtiä. Työryhmän arvion mukaan maksusta kertyisi tuloja vuosittain noin 30 miljoonaa euroa.

Maankäytön muutosmaksun selvityksissä on ollut fokuksessa erityisesti maankäytön muutosten aiheuttama ilmastohaitta. Fokus voisi olla myös luonnon monimuotoisuudelle eli biodiversiteetille aiheutetuissa haitoissa, ja silloin puhutaan luontohaittamaksusta. Luontohaittojen aiheuttamiseen ei tällä hetkellä kohdistuu mitään vero-ohjausta. Täten luontohaittojen verotuksella on suuri potentiaali ohjausvaikutuksen ja verokertymän suhteen. Pesu ym. (2025) tutkivat luontohaittamaksua erilaisilla maksun asettamisperusteilla ja heidän analyyseissään valtiolla oli mahdollisuus saada tulokertymää joitain kymmeniä miljoonia euroja. Sinänsä luontohaittaveroa on mahdollisuus laajentaa myös muihin tilanteisiin kuin metsänraivaus. Luontohaittaveron suuruuden määrittämisen perusteita tutkivat myös Pihlainen ym. (2024), joiden mukaan asiassa on haasteita, mutta myös lupaavia etenemismahdollisuuksia.

Maa- ja metsätalouden ravinnekuormitusta vesistöihin voidaan myös rajoittaa verotuksen keinoin. Teoriassa täsmällisintä olisi asettaa vero mitatun kuormituksen mukaan, mutta tällaisen tarkkuuden saaminen olisi käytännössä hyvin haastavaa. Siksi käytännössä on verotettu useimmiten ravinnekuormitusta lisäävää toimintaa, millä puututaan erityisesti vesistöjen rehevöitymiseen. Hilden ym. (2007) tutkivat typpilannoituksen verotusta maataloudessa ja huomasivat lannoitteen kysynnän olevan melko joustamatonta eli vero vähentäisi lannoitteiden kysyntää vain vähän. Verokertymä heidän tarkastelemallaan verotasolla oli noin 30 miljoonaa euroa. Lannoiteveroa tutkivat myös Salminen ym. (2017) ja Salminen ym. (2020). Kustannusvaikutusta maanviljelijöille voidaan tasoittaa jakamalla verokertymä kokonaisuudessaan tai osittain takaisin viljelijöille kaikille samana summana. Tällöin kannustinvaikutus edelleen säilyy, sillä maksetun veron määrä ei vaikuta takaisin saadun rahan määrään. Suomessa oli käytössä lannoitevero 1900-luvun loppupuolella.

Metsäojitusten vähentämiseksi voidaan määrätä ojitusvero (Lintunen 2026). Varsinaista taloustieteellistä tutkimusta metsätalouden toimenpiteiden aiheuttaman vesistökuormituksen verotuksesta ei kuitenkaan ole tehty (Ollikainen 2016).

Maaperäpäästöille voi myös asettaa veron. Lehtosen ym. (2022) mukaan maaperäpäästövero tekisi metsien raivaamisen turvemilla kannattamattomaksi. Heiskanen ym. (2026) mukaan turvepelloille asetettava vero olisi Suomessa regressiivinen. Tämä tarkoittaa sitä, että pienituloiset maksaisivat veroa suurituloisia suuremman osan tuloistaan. Tällaisen järjestelmän kustannusvaikutuksia maanomistajille voitaisiin kompensoida könttäsummakorvauksella, joka ei riipu tuotantopäätöksistä (ks. Purola & Lehtonen 2022).

Karjataloudesta syntyy myös merkittävä määrä kasvihuonekaasupäästöjä. Tanskassa aiotaankin ottaa käyttöön osana uutta maatalouden ilmastopakettia karjan kasvihuonekaasupäästöistä maksettava vero. (ks. Expert Group for a Green Tax Reform 2024)

Yksityismetsätaloudelle myönnetään merkittäviä verotukia, joilla voi olla ympäristölle haitallisia vaikutuksia. Metsävähennys, metsälahjavähennys, yrittäjävähennys ja menovarausmahdollisuus voivat aiheuttaa haittaa luonnon monimuotoisuudelle, jos ne johtavat hakkuiden lisääntymiseen (Pihlainen ym. 2024). Tutkimustietoa asiasta tarvittaisiin kuitenkin lisää, koska viimeaikaista taloustieteen tutkimusta Suomessa aiheesta on hyvin vähän.

Euroopan komissiolle vuonna 2016 tehdyssä raportissa Suomelle suositellaan ilmansaasteveroa erityisesti hiukkaspäästöistä, mutta myös rikin ja typen oksideista (Hogg 2015). Heidän ehdottamillaan verotasoilla verokertymä olisi vuosittain kymmeniä miljoonia euroja. Muita heidän ehdottamiaan veroja (vuotuisine verokertymineen) olivat jätevesivero (kymmeniä miljoonia euroja), torjunta-ainevero (kymmeniä miljoonia euroja) ja vedenottovero (satoja miljoonia euroja). Myös Salminen ym. (2020) esittävät jatkovalmisteluun vedenottoon ja/tai jätevesipäästöihin kohdistuvaa veroa.

Jätteiden ja sivuvirtojen kierrätystä raaka-aineiksi voidaan ohjata verotuksella. Tikkanen ym. (2018) käsittelevät mm. jäteveron kehittämistä ja jätteenpolttoveroa ja Niemistö ym. (2026) mm. jätteenpolttoveroa, sekajäteveroa ja tuhkien verotusta. Bröckl ym. (2021) arvion mukaan jätteenpolton verotuksesta saatava verokertymä oli veron asetantaan liittyvistä vaihtoehdoista riippuen noin 20–70 M€. Lisäksi jäteveron veropohjaa on mahdollista laajentaa. Kaartinen & Lahin (2025) ovat esittäneet asiantuntija-arvion niistä kaatopaikalle päätyvistä jätteistä, jotka voitaisiin ottaa jäteveron piiriin.

Maa- ja kiviainesten otto on erittäin suuren mittakaavan toimintaa, kattaen 60% kaikesta kotimaisesta raaka-aineiden ostopuhtaus (vuoden 2019 tieto; Savolainen ym. 2024). Maa-ainesvero sisällyttäisi maa-ainesten oton ulkoisvaikutukset hintaan ja ohjaisi toimintaa kohti kierrätystä ja uusiokäyttöä. Vero on käytössä esim. Ruotsissa ja Iso-Britanniassa, joissa neitseellisten raaka-aineiden käyttö on vähentynyt merkittävästi samalla kun kierrätysmateriaalin osuus on kasvanut. Valtiovarainministeriö arvioi selvityksessään 2012 vuosittaiseksi verokertymäksi (heidän käyttämillään verotasoilla) noin 150 M€ (VM 2012).

Kaivosveron perimmäinen tarkoitus on saada korvaus uusiutumattomien mineraalien louhimisesta. Kaivosverotusta voidaan kehittää edelleen sisällyttämällä sivuvirrat

verotuksen piiriin ja asettamalla kaivosjätteelle jätevero. Suomelle optimaalisen kaivosveron tason määrittämiseksi tulisi varata tutkimusresursseja.

Edellä olevat esimerkit ilmentävät nyt käytössä olevaa tietopohjaa ympäristöverotuksesta ja keskittyvät kansallisen tason päätöksiin toteutettavissa oleviin veroratkaisuihin. Useiden ympäristöverojen osalta on Suomenkin syytä edistää ylikansallista sääntelyä. Ympäristöverotuksen kehittämisessä on oleellista myös tunnistaa ne tilanteet, joissa merkittävien terveys- tai ympäristöriskien välttämiseksi on perusteltua kieltää tai rajoittaa toiminta silloinkin, kun toiminnan verottaminen olisi teknisesti mahdollinen ohjauskeino. On ylipäätään tärkeää tarkastella, mikä ohjauskeino on kussakin tilanteessa tarkoituksenmukaisin. Tässä lausunnossa on keskitytty mahdollisiin ympäristöveroihin, mutta useissa tapauksissa toivottu ohjausvaikutus voidaan kokonaisuus huomioiden saada paremmin aikaan jollain muulla ohjauskeinolla. Esimerkiksi jätteenpolton sisällyttämistä EU:n päästökauppajärjestelmään on ehdotettu polttoveron sijaan (Niemistö ym. 2026). Toinen esimerkki on, että metsäojitusten haittaveron sijaan voidaan säätää ojitus luvanvaraiseksi. Kolmas esimerkki on maatalouden päästöjen vähentäminen nykyisiä tukijärjestelmiä ja tukien ehtoja kehittämällä. On tärkeää varata tutkimusresursseja kartoittamaan varsinkin nykyinen ohjausympäristö ja tarkastella sen kehittämistä kokonaisvaltaisesti. Tällaisesta esimerkkinä Pihlainen ym. (2024) tarkastelivat kattavasti luonnon monimuotoisuuden Suomessa vaikuttavia ohjauskeinoja, ja tekivät suosituksia ohjauksen kehittämiseksi.

Lähteitä

Bröckl, M., Kiuru, H., Heads, S., Kämäräinen, K., Patronen, J., Luoma-aho, K., Armila, N., Sipilä, E., & Semkin, N. 2021. Jätteenpolton kiertotalous- ja ilmastovaikutuksiin vaikuttaminen eri ohjauskeinoin (Valtioneuvoston selvitys- ja tutkimustoiminnan julkaisusarja 2021:8). Valtioneuvoston kanslia. <https://urn.fi/URN:ISBN:978-952-383-093-6>

Expert Group for a Green Tax Reform. 2024. Green Tax Reform: Final Report. Danish Ministry of Taxation (Skatteministeriet). <https://skm.dk/media/tngq1b4r/green-tax-reform-final-report.pdf>

Heiskanen, A., Luotonen, N. & Ahlvik, L. 2026. Turvepeltoa omistavat kotitaloudet ja päästöjen hinnoittelu. Valtion taloudellinen tutkimuskeskus (VATT), Datahuone Policy Brief. <https://vatt.fi/turvepeltoa-omistavat-kotitaloudet-ja-paastojen-hinnoittelu>

Hildén, M., Huhtala, A., Koikkalainen, K., Ojanen, M., Grönroos, J., Helin, J., Isolahi, M., Kaljonen, M., Kangas, A., Känkänen, H., Puustinen, M., Salo, T., Turtola, E., Uusitalo, R. 2007. Verotukseen perustuva ohjaus maatalouden ravinnepäästöjen rajoittamisessa. Ympäristöministeriön raportteja 15/2007. <https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/items/a61a3a53-1eaf-47f1-8c3a-17539680c019>

Hogg, D., Andersen, M. S., Elliott, T., Sherrington, C., Vergunst, T., Ettliger, S., Elliott, L., Ten Brink, P., Withana, S., Razzini, P., Hjerp, P., Illes, A., Geeraerts, K., Ghiurca, A., & Hudson, J. 2015. Study on Environmental Fiscal Reform Potential in 14 EU Member States: Main Report (No. 07.0201/2014/685390/ENV.D.2). Final Report to DG Environment of the European Commission. <https://wayback.archive->

[it.org/12090/20230308080616/https://ec.europa.eu/environment/integration/green_sustainable/pdf/Eunomia%20EFR%20Final%20Report%20MAIN%20REPORT.pdf](https://ec.europa.eu/environment/integration/green_sustainable/2023/03/08/0616/https://ec.europa.eu/environment/integration/green_sustainable/pdf/Eunomia%20EFR%20Final%20Report%20MAIN%20REPORT.pdf)

Kaartinen, T. & Lahin, T. 2025. Selvitys jäteverotukseen liittyen. Raportti. FCG.
<https://ym.fi/documents/1410903/38678498/Selvitys%20j%C3%A4teverotukseen%20liittyen.pdf/c01c36c7-a0b7-7890-9320-50287823227f?t=1742798263407>

Lehtonen, H., Assmuth, A., Koikkalainen, K., Miettinen, A., Mutanen, A., Mäkipää, R., Nieminen, M., Rämö, J., Wall, A., Wejberg, H. & Viitala, E.-J. 2022. Tehokkaat ohjauskeinot maa- ja metsätalouden ilmastovaikutusten edistämiseksi. Luonnonvara- ja biotalouden tutkimus 76/2022. Luonnonvarakeskus. Helsinki. 84 s
<https://urn.fi/URN:ISBN:978-952-380-506-4>

Lintunen, J., Pihlainen, S. & Assmuth, A. (toim.) 2026. Katsaus toimiin ja ohjauskeinoihin metsien kestävyystavoitteiden saavuttamiseksi. Luonnonvara- ja biotalouden tutkimus 3/2026. Luonnonvarakeskus. Helsinki.
<https://urn.fi/URN:ISBN:978-952-419-149-4>

MMM 2024. Maankäytön muutosmaksun käyttöönoton vaikutusten arviointi. Maa- ja metsätalousministeriön julkaisuja 2024:1.
<https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/server/api/core/bitstreams/eeeeec306-f4bd-47fb-9ee2-a7fafafec28c/content>

Niemistö, J., Salmenperä, H., Savolainen, H., Huuki, H., Turunen, T., Excell, M., Haahti, J., Heinonen, T., Häkkinen, E., Karhinen, S., Lounasheimo, J., Myllymaa, T., & Pihlainen, S. 2026. Selvitys kierrätyksen edistämisen ja jätteenpolton hillinnän ohjauskeinoista: Lajittelun ja erilliskeräyksen normiohjauksen sekä jätteenpolton ja sen kasvihuonekaasupäästöjen rajoittamisen tarkastelu. Ympäristöministeriön julkaisuja 2026:4. <https://urn.fi/URN:ISBN:978-952-361-087-3>

Ollikainen, M. 2016. Forest management, public goods, and optimal policies. Annual Review of Resource Economics 8:207-226. <https://doi.org/10.1146/annurev-resource-100815-095450>

Pesu, L., Ahlvik, L., Assmuth, A., Pihlainen, S. 2025. Controlling land-use change with a nature loss fee. SSRN. Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=5154007>

Pihlainen, S., Pohjola, J., Piironen, T., Pekkonen, M., Kostamo, K. & Kautto, P. 2023. Ympäristölle haitalliset tuet Suomessa. Katsaus ilmastolle ja luonnon monimuotoisuudelle haitallisiin tukiin. Suomen ympäristökeskus, Helsinki. Suomen ympäristökeskuksen raportteja 30/2023. <http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-11-5598-7>

Pihlainen, S., Pohjola, J., Assmuth, A., Hyyrynen, M., Kuussaari, M., ym. 2024. Luonnon monimuotoisuuteen vaikuttavat ohjauskeinot: Katsaus biodiversiteetin kannalta haitallisiin ja hyödyllisiin tukiin sekä muihin ohjauskeinoihin Suomessa. Suomen ympäristökeskuksen raportteja 32/2024. <http://hdl.handle.net/10138/587276>

Purola, T., & Lehtonen, H. 2022. Farm-Level Effects of Emissions Tax and Adjustable Drainage on Peatlands. *Environmental Management*, 69, 154–168.

<https://doi.org/10.1007/s00267-021-01543-1>

Salminen, J., Tikkanen, S., Koskiaho, J. (toim.). 2017. Kohti vesiviisasta kiertotaloutta. Suomen ympäristökeskuksen raportteja 16/2017. <http://hdl.handle.net/10138/188599>

Salminen, J., Määttä, K., Noro, K., Raatikainen, J., Maidell, M., Haimi, H., Pohjola, J., Horne, P., Karjalainen, A., & Junntila, V. 2020. Vesiviisaan bio- ja kiertotalouden kannusteet. Valtioneuvoston selvitys- ja tutkimustoiminnan julkaisusarja, 2020:9.

<https://urn.fi/URN:ISBN:978-952-287-832-8>

Savolainen, H., Niemistö, J., Heikkinen, M., Seppälä, J., Springare, S., Salminen, J., Savolahti, M., Soimakallio, S., Ruokamo, E., Koljonen, T., Harlin, A., Keränen, J., Vainio, T., Vainio-Kaila, T., Kivikytö-Reponen, P., Orko, I., Karhu, M., Lehtonen, H., Joutsjoki, V., Niemeläinen, O., Kivinen, M., Eerola, T., Heino, N., Kaariaho, T. 2024. Suomen kansantalouden materiaalivirrat ja niiden vaikutukset: Toteutunut kehitys ja kiertotalouden skenaariot vuodelle 2035. Valtioneuvoston julkaisuja 2024:8.

<http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-383-759-1>

Tikkanen, S., Antikainen, R., Kautto, P. & Salmenperä H. 2018. Katsaus kiertotalouden mahdollisiin taloudellisiin ohjauskeinoihin. Valtioneuvoston selvitys- ja tutkimustoiminnan julkaisusarja 4/2018. Valtioneuvoston kanslia. Saatavilla:

<http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-287-508-2>

VM 2012. Selvitys maa-aineveron käyttöönoton mahdollisuuksista ja tarkoituksenmukaisuudesta.

Tämän lausunnon valmisteluun ovat osallistuneet erikoistutkija Sampo Pihlainen, johtava tutkija Jari Lyytimäki, kehittämisspäällikkö Petrus Kautto, erikoistutkija Jenni Miettinen, johtava tutkija Jani Salminen, erikoistutkija Liisa Saikkonen, tutkimusprofessori Enni Ruokamo, ja ryhmäpäällikkö Hannu Savolainen.

Erikoistutkija, päävalmistelija

Sampo Pihlainen

Pääjohtajan sijaisena, palvelujohtaja

Heli Karjalainen

Jakelu sara.kuitunen@eduskunta.fi
Kopio kirjaamo@syke.fi

Asiakirja: SYKE/2026/512-2 Verojaosto tiistai 17.03.2026_lausunto_final.pdf

Seuraavat henkilöt (organisaationimen mukaisessa aakkosjärjestyksessä) ovat allekirjoittaneet tämän asiakirjan sähköisesti. / Följande personer (i bokstavsordning efter organisationens namn) har undertecknat detta dokument elektroniskt. / This document has been electronically signed by the following persons (in alphabetical order according to their organization's name):

Heli Karjalainen, Suomen ympäristökeskus, johdon tuki
Sampo Pihlainen, Suomen ympäristökeskus, kestävyys

